

stabeligste Blikke, og at vi tør nære de lysteste Forhaabninger om snart med den ene og snart med den anden Side at kunne naae en eller anden Afgjørelse paa Realitetspørgsmaal, som kun alt for længe have staaet i Stampe. Det forekommer mig ogsaa, at, naar man staaar saa nær ved Erindringen om de Valgmandsvalg, som nylig ere foregaaede omkring i Landet, og naar man erindrer, hvorledes de foreløbig adskillte Fraktioner af det tidligere samlede Venstre ere mødtes i samdrægtig Enighed med hinanden ved alle Valgmandsvalgene og alle Landssthingsvalgene, og at de ikke have havt nogen anden Deling for Partiet end den at staa Spire imod, hvilket ogsaa er lykkes dem paa forskjellige Steder, saa synes det mig ubilligt af det ærede Medlem at føre det Sprog, som han har gjort, og at behandle dem, med hvem han fornylig har samvirket i et saa væsentligt Punkt som dette, som Modstandere, der nu havde indgaaet Forbund med hans Fjender. Dog, disse ubærlige Svævinger hos det ærede Medlem bør man bære over med; det er jo ganske vist, at er der Nogen, som begynder denne Samling under saare vanskelige Forhold og med en byrdefuld Opgave, saa er det det ærede Medlem og dem, der følge hans Anskuelse. Det ærede Medlem maa jo nemlig have den Bevidsthed, at hvis der er nogen enkelt Mand, som har særlig Skyld og Del i, at vi vare komne til det Standpunkt, paa hvilket vi stode den 12te April 1877 og den 7de November 1877 om Aftenen, saa maa det være det ærede Medlem selv, og det ærede Medlem veed jo desuden ogsaa — thi det er sagt ham saa ofte —, at, da Spørgsmaalet var stillet om at træffe et bestemt Valg imellem den ene eller den anden Vej, saa holdt det ærede Medlem sig tilbage, indtil Afgjørelsen var en fuldbendt Kjendsgjæring, thi, som sagt: Manglen paa det Positive har altid været stærkt fremtrædende hos ham, og den fortsætter sig endnu her idag. Mig forekommer det, at det vilde være en stor Fordel ved den hele nyere Udvikling, om man i Stedet for at tabe sig i Erindringer og Beskyldninger, der vedrøre Fortiden, og i Stedet for at hengive sig til den gamle ubetvingelige Brynde, der bestandig har Diet fæstet paa Ministerier og Labouretter, vilde komme til Indsigt om, at man til Bedste for det Hele, til Gavn for Frihed og Forsatning, nu bør slaa ind paa en anden Vej, og at den store Grundtanke, som er nedlagt i Forsatningen af 1866, nemlig at Fremskridt her i Landet kun kunne ske efter en Overenskomst imellem de forskjellige Statslegemer, de forskjellige Dele af den konstitutionelle Myndighed, nu snarest mulig maa søges virkeliggjort. Fjærend man er kommen til at indse dette, tvivler jeg paa, at noget Nyttigt kan udrettes. Hvis man ikke nu efter alle de sørgelige Erfaringer, som ere gaaede i Forveien, kan beslutte sig til at lade disse gamle og gølle Sensationskampe,

med hvilke man har fordærvet Folkets politiske Mave gennem alle de forløbne Aar, fare, og i deres Sted virkelig og for Alvor vil optage Lovgivnings- og Reformspørgsmaal, som ere af Betydning for vor hele Udvikling, saa er jeg bange for, at vi snart vilde være kastede tilbage til Sjæntagelse af hele den Konflikt, som dog Ingen kan ønske atter at se ført tilbage. Men, vel at mærke, disse Spørgsmaal maa da optages, ikke, som det saa ofte er flet, og som det da ikke mindst er flet ved Bestræbelser af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, nemlig blot og bart som Midler til at bringe den store politiske, parlamentariske Kamp om „Magtstillingen“ videre — nei! de maa optages efter deres egen Værd og Bestaaenhed med den Bestræbelse for Die, at bringe noget virkeligt Resultat frem og at opnaa dette, hvad enten Ministeriet har den ene eller den anden Sammensætning, og hvad enten det mere eller mindre samstemmer med de almindelige politiske Forudsætninger, som det ene eller det andet Parti maatte nære. Er der virkelig et nyt Flerstal i Folkethinget, saa bør det strax og med fast Villie sætte sig denne Opgave, i Erkjendelse af, at netop efter den meget slette Koff, man nu saa længe har budt det danske Bælgerfolk, det politiske danske Folk, er der en stor Forpligtelse til engang at give det nogen fund og kraftig Røring. At enhver Bestræbelse i den Retning vil være udfat for at møde den negative Kritik, i hvilket det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har sin væsentlige Styrke, betvivler jeg ikke; men det var jo dog muligt, at der kunde være Steder, hvor ogsaa denne stærkt fremtrædende Tilbøielighed kunde vige, og hvor vi ved at slutte os sammen med det ærede Medlem kunde være i Stand til at udrette Noget. Der er jo f. Ex. af hvad det ærede Medlem har ansført idag, vedrørende Punkter, som staa i nærmere eller fjernere Forbindelse med Finantsloven, ikke saa, om hvilke jeg tror at kunne sige, at Afskillige paa denne Side vilde være særdeles villige til at forhandle med ham, idet ogsaa vi mene, at her kan være Noget at gjøre. Jeg skal af disse Punkter her eksempelvis nævne, hvad der blev sagt om den Behandling, som forhenværende Slesvigere, der ere løste fra det underfaatlige Forhold til Preussen og ere blevne danske Underfaatter, maa lide, naar de vende tilbage til Slesvig. Dette er, som det vil erindres, et Spørgsmaal, der ikke første Gang er reist her i Dag eller først fremdraget af det ærede Medlem, men et, der igjennem en Række af Aar har staaet paa Dagsordenen. Denne Behandling af slesvigsk-fødte danske Underfaatter er en dyb Krænkelte for det danske Folk; det er en skjændig Uretferdighed, at en Nabostat behandler vore Medborgere paa en Maade, der staa i komplet Strid med den Maade, hvorpaa enhver anden Stats Underfaatter behandles, og ganske særligt med den Behandling, som sker lige overfor preussiske Under-